

Moara

Ioan Smedescu

La moara care macină de-o toamnă
Semințele din sacii mari de humă
Am măcinat speranțele azi, Doamnă,
Și tâmplele ni s-au albit de brumă

Pe fiul nostru am schimbat o noapte
Arzândă-n flăcări grele de Gomora
Și l-am zidit în poarta din cetate
Fără străjeri când lunecă-n șerpi ora

Tu tot mai vii cu mâna șuierând
Ca biciul despicând spinări de apă
O, între pietre te aud plângând
Și plânsul tău în lacrima mea sapă.

Dac-am să rog morarul să ne uite
La moara care macină de-o toamnă
Pierduți printre murdarele lui site
Ne vom păstra iluziile, Doamnă!